

HARLEQUIN®

013
MÄRTS

INTRIIG

LEONA
KARR

The lower half of the cover features a photograph of a young child with dark hair and large eyes, wearing a red and orange striped shirt. The child is being held by two adults. On the left, a man in a blue uniform with a badge on his sleeve is visible. On the right, a woman with blonde hair is seen from the side, wearing a red jacket. They are in a room with a window in the background.

VAIKIV
TUNNISTAJA

Leona Karr
Silent Witness
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Ester Põldma
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Leona Karr
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B03205610
ISBN 978-9949-12-880-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Tänuõnad Leslie Pitzile ja Angela Hartile abi, julgus-
tuse ja armastuse eest.

Tegelaste nimekiri

Marian Richards – kurtide laste suvelaagri juhataja

Ryan Darnell – detektiiv Rock Creeki politseis

Scotty Tanner – suvelaagrist osa võttev üheteistkümneaastane mässumeelne poiss, kes võis olla mõrva tunnistajaks

Alva Wentworth – rikas vanaproua, kellele kuulub Wentworthi häärber ja valdused

Ruth Tilman – Alva Wentworthi üliagar erasekretär

Henry Ziller – tõreda olekuga mees, kes hoolitseb Wentworthi valduste eest

Victor Blaise – Henry õepoeg, kes on nii püsimatu kui ka ohtlik

Toby Bower – kriminaaluuriija Rock Creeki kriminalistikalaboris

Arthur Kennedy – suvelaagri järelevalvajaks palgatud Denveri advokaadil võis tulekuks olla veel teinegi põhjus

Nancy Collins ja Rob Harman – suvelaagri õpetajad

Bertha Higgins – emalik meditsiiniõde, kes abistab suvelaagris olevaid lapsi

Elsie Mullens – Wentworthi häärberis töötav kokk, kes on nii elav kui ka sõbralik

Joyce Phillips – Ryani kaunis ekskallim, kes püüab tekitada probleeme?

Eessõna

Olles peidus tihedas männi- ja seedrisalus, ei kuulnud Scotty Tanner mägimajakesest kärgatavat lasku, vaatamata sellele, et järsu paugu tugev kaja kaikus õhus veel kaua. Oma peidupaigas istudes ja oodates ei märganud ta ka lähedalasuva kaljumänni otsas istuvate sininäärde sädinat. Kurdi üheteistaastase poisi maailmas domineeris vaid vaikus.

Scotty veetis suve koos veel umbes tosina kuulmispuudega lapsega, kes kuulusid eraviisiliselt rahastatud rehabilitatsiooniprogrammi, mida viidi läbi Rock Creeki lähedal asuval suurel maavaldusel Colorados. Ta oli olnud seal alles ühe nädala ning tal oli õnnestunud vältida suuremat osa ettenähtud tegevustest. Poiss tundis heameelt, et tal oli läinud õnneks lasta jalga kohe pärast lõunasööki, et omal käel ümbritsevaid mägesid uurida.

Umbes pool miili peamajast ning kõrvalhoonetest allavoolu oli ta leidnud kiire vooluga mägioja kõrval asuva väikese majakese.

Ta silmad vilasid igas suunas, kui ta aeglasel sammulpuude vahelt välja astus.

Ei ole jälgegi sellest, et siin keegi elaks. Pole aimugi, mis majas ees ootab.

Ta süda peksles rinnus, kui ta esimestele astmetele astus. Jalgu närviliselt järele lohistades koputas ta uksele. Tal oli hea meel, et oskas hästi huultelt lugeda ning

juhuks, kui keegi peaks ukse avama, oli tal varuks vale, et tal on janu.

Ta oli kaotanud kuulmise paar aastat varem, kui kuulus ühte kampa suurte poistega, kellega koos sai katsetatud koduste vahenditega pommi valmistamist. Üks pommidest oli ootamatult plahvatanud ning mõlemad tema kõrvad said kannatada. Pärast seda läksid asjad ainult hullemaks. Temast sai eestkostealune ning tema narkosõltuvusega emalt võeti vanemlikud õigused. Kuna poiss vihkas pidevat järelevalvet ning lastekodu igavat rutiini, oli tal plaanis kuulmispuudega laste suvelaagrit maksimaalselt ära kasutada. Ta kavatses leida endale ise tegevust ning tunda end sel suvel nii hästi kui võimalik.

Kui tema koputustele ei vastatud, katsus Scotty ust. See oli lukus. Võib-olla on tal tagauksega rohkem õnne. Suvemaja ümbritses kitsas puitterrass ning ta läks seda mööda kiiresti tagaukse juurde, millest mõlemale poole jäi aken.

Ka see oli lukus. Mis siis nüüd? Kuidas on lood akendega? Mõlemad olid lukus, kuid tal õnnestus üks aknaluukidest eest ära saada.

Ta otsis kiiresti ühe piisavalt suure kivi, millega ta akna sisse löi. Ettevaatlikult ja kiiresti eemaldas ta raamilt sinna jäänud klaasikillud ning vinnas ennast aknaaugu kaudu väikesesse kööki.

Majja sisenenud, jäi ta liikumatult stardivalmis asendisse seisma ning oli valmis esimese ohumärgi korral tegutsema kiirelt kui loom. Ümbritsevas vaikusel teadis ta, et peab lootma üksnes sellele, mida näeb. Ükski heli

ei saanud hoiatada teda selle eest, mis tema vaatevälja ei ulatunud.

Scotty tundis, kuidas nahk tema kaelal kiheleb. Ta oli üksinda selles vaiksuses maailmas – *või oli ta ikka? Kas ei hoiatanud teda mõni seitsmes meel?* Tal oli kiusatus ümber pöörata ning akna kaudu jalga lasta, kuid mingi pilkav sisemine hääl ütles talle: „*Kas sa oled siis mingi argpüks või?*”

Käsi rusikasse surudes ajas ta end püsti, läks köögi keskele ning vaatas ringi. Ta avas kapiuks, kuid ei leidnud midagi huvipakkuvat. Poiss ei uskunud oma õnne, kui nägi laual tuhatoosi, kus oli kolm koni. Tal oli kohutav suitsunälg. Ta pani konid hoolikalt särgitaskusse ning vaatas tikke otsivalt ringi, kuid ei näinud neid.

Siis haaras tema tähelepanu laual olev kaasaskantav raadio. Hetkeks unustas ta, et on kurt ning sirutas selle poole käe. Siis meenus talle valus tõde! Mitte iial enam ei kuule ta raadiost üürgavat räppmuusikat.

Lapsiku viha ja pettumusega tõstis ta raadio oma pea kohale ja viskas selle põrandale. Seejärel andis ta raadiotele veel vihase jalahoobi, mille peale aparaat üle põranda köögi teise serva lendas.

See ei ole aus! See ei ole aus!

Ta lükkas ümber kaks tooli ja paiskas põrandale laual olnud asjad. Astudes üle põrandal olevate katkiste ning segipillutud asjade, lahkus ta köögist elutuppa viiva ukse kaudu. Selg tihedalt vastu seina surutud, ootas ta veidi, kuni oli veendunud, et ka see ruum oli sama tühi kui köök.

Ta astus julgelt edasi ja vaatas ringi, lootes leida mi-

dagi sellist, mis vääriks tasku pistmist. Ta lootis, et hea õnne korral leiab ta ehk isegi paki sigarette ja välgu-mihkli.

Kui ta oli paar sammu toas edasi astunud ning uuri-valt ringi vaadanud, kangustus ta äkki hirmust. Kamina ees põrandal lamas kägaras üks mees. Tema rinnaesine oli verine ning tema surnud silmad olid pööratud otse Scotty poole.

Just samal hetkel vilksas midagi esiaknast mööda, hoiatades Scottyt, et keegi oli väljas esiukse juures.

Pöörases hirmus tormas ta tagasi kööki ning hüppas lahtisest aknast välja. End jalgadele ajades tundis ta terrassilaudadel kerget võnkumist ning mõistis, et keegi liikus maja eest tema poole.

Ta jooksis nii kiiresti kui suutis lähedalasuvate puude alla varju ega teadnud, et keegi tema selja taga karjus talle: „Pea kinni, või ma tulistan!”

Esimene peatükk

Kui Marian Richards Wentworthi härrastemaja suurde vastuvõturuumi sisenes, võttis teda vastu laste häälte sumin. Avar kõrge laega ruum oli muutunud tegevuskeskuseks ning kuulmispuudega laste suvelaagri juhataja Marian pidi raskel hingel tõdema, et mägedes asuv uhke kolmekorruseline häärber ei ole mõeldud majutama tosinat kaheksa- kuni kaheteistaastast last.

Maja kuulus Alva Wentworthile, kaheksakümnendale eluaastale lähenevale lesele, kes elas kohalikus hooldekodus. Häärber, mis asus Colorado lõunaosas, osariigi kõige populaarsemas turismipiirkonnas, oli tõeline kullaauk ning arendustegevuseks valmis. Arvukad investorid olid püüdnud veenda rikast leske häärberit maha müüma, kuid tema hoidis sellest kangekaelselt kinni. Naise ainus pärija oli olnud tema lapselaps Stanley, kelle ta pärandusest ilma jättis, kui sai teada, milliste ebaseaduslike võtetega püüdis mees saada pärandit kätte juba enne tema surma. Kõik olid väga üllatunud, kui ta lubas puuetega lastele suunatud Colorado fondil kasutada häärberit ning selle juurde kuuluvaid maid laste suvelaagri korraldamiseks.

Marian oli otsustanud, et tema käe all sujub kõik tõrgeteta. Ta töötas parajasti kuulmispuudega laste erakoolis asedirektorina, kui kuulis korraldatavast suvelaagrist ning kandideeris kohe juhataja ametikohale. Kui ta osutus valituks, oli ta olnud ülimalt õnnelik, kuid samas ka mõnevõrra üllatunud, kuna ta oli kandidaatide seas

kõige noorem, vaid kolmekümneaastane ning ta oli alles omandamas doktorikraadi sotsiaalteadustes. Marian oli otsustanud, et kõik sujub viperusteta, kuna laagri juhtimisest saadav kogemus oleks ideaalseks hüppelauaks Colorado ühe suurema institutsiooni direktoriks saamisel.

Tema esimene väljakutse oli olnud laagrisse soovivate laste sobivuse hindamine laagri olemusest lähtuvalt. Pärast pikki arutlusi õpetajate ning sotsiaaltöötajatega oli ta valinud välja kuus erinevas vanuses ja erineva probleemiga poissi ja kuus tüdrukut. Kui ta oli valinud programmis osalema Scotty Tanneri, üheteistkümne aasta vanuse poisi, kellel lisaks kuulmisprobleemidele olid ka emotsionaalsed probleemid, tajus ta mõningast vastuseisu. Isegi Scotty kasuvanemad hoiatasid teda, et poisil on raskusi grupis hakkama saamisega.

Kui Marian tупpa astus, otsis ta silmadega Scottyt, kuid ei näinud seda kõhna heleda kahupea ja eresiniste silmadega poissi. Tavaliselt oli poiss vallutanud lauateniselaua, kus ta valas kogu oma viha välja pisikese palli peale. Marian oli juba mõistnud, et Scotty võitles pidevalt tõsiasja vastu, et ta oli jäänud kurdiks, ning elas end seetõttu kõige ja kõigi peale välja. Näis, et ta oli võtnud pähe isoleerida end kõigest veelgi enam, kui kuulmiskahjustus seda oli teinud.

Rob Hermani poole kõndides muutus Marian aina rahutumaks. Rob oli keskealine kehalise kasvatuse õpetaja, kes oli üles kasvanud kurdi poja ning kes töötas igal suvel puuetega lastega. Ta oli muretu ja kannatlik, kuid samas laste ohjeldamiseks piisavalt karmi sõnaga.